

ยูนนาน

มีความลับใช้ไหม...

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาคอีสาน ๒๕๖๖ ค.ศ.๒๐๒๓

รู้จัก ขาหมูยูนนานกันใช่ไหมครับ ข้าพเจ้าก็รู้จัก แต่ก็รู้จักแค่นั้น ไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมณฑลนี้เลย ยูนนาน หรือถ้าเรียกเป็นภาษาจีนกลางก็จะออกเสียงว่า **ยูนนาน** (云南) เป็นมณฑลหนึ่งของจีนที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และมีพรมแดนติดกับทิเบต และเมียนมาร์ ลองว่าพรมแดนติดกับทิเบตซึ่งได้ชื่อว่าเป็นดินแดนหลังคาโลกแล้วละก็ ที่นี้ก็น่าจะไม่แพ้กัน เพราะพื้นที่กว่า 80% ของมณฑลนี้เป็นภูเขาสูง เสียงลือเลื่องเล่าอ้างกันมาหนาหูว่าดินแดนนี้เต็มไปด้วยภูมิทัศน์ที่สวยงาม ธรรมชาติสุด ๆ แถมอาหารก็อร่อยเหาะติดอันดับอาหารของโลกอีกต่างหาก และนี่ก็เป็นที่มาของทริปที่เกิดจากแรงบันดาลใจแต่ไร้ความรู้

แน่นอนว่าก่อนการเดินทางไปยังต่างประเทศทุกครั้ง

การเตรียมตัวเป็นสิ่งสำคัญ แต่

การเตรียมตัวของชาวคณะ

ค่อนข้างจะลุล่วงทุกข้อ

สมควร เพราะทุกคน

ต่างก็มีภาระหน้าที่

รัดตัว ครั้นจะนัดกัน

มาเพื่อทำความตกลง และความเข้าใจก็ยากเหลือเกิน การเตรียมตัวจึงเกิดขึ้น ณ กล่องข้อความในโปรแกรมแชทเป็นส่วนใหญ่ และเนื่องจากประเทศจีนยังคงไม่ได้อนุญาตให้คนไทยผ่านเข้าออกได้อย่างอิสระ (แต่เคยได้ยินมาว่าจะยกเว้นให้คนไทยเมื่อนานมาแล้วนะ จนป่านนี้ก็ยังไม่ได้สักที) ฉะนั้นเราจึงต้องขอวีซ่าก่อนออกเดินทาง และเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก จำเป็นต้องใส่ใจในระเบียบข้อบังคับพอสมควร เช่น รูปถ่ายต้องเป็นขนาดนี้ ๆ เท่านั้น พื้นหลังสีขาว ห้ามใส่เครื่องประดับ หน้าตรง คอตั้ง เห็นใบหูชัดเจน ฯลฯ โอ้โฮ บั๊นหนุ่ซี่ฝิ่งน่าจะง่ายกว่า... ส่วนตัวเคยขอวีซ่าประเทศจีนแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อโบราณกาลจนจำไม่ได้แล้วละว่าตอนนั้นผ่านมาได้ยังไง และจำได้ราว ๆ ว่าขอวีซ่าที่ศูนย์บริการยื่นขอวีซ่าประเทศจีนใกล้ ๆ กับสถานทูตจีน แต่พอค้นไปค้นมากลายเป็นว่าศูนย์บริการฯ นี้อยู่แถว ๆ แยกพระรามเก้า (นึกในใจว่าสงสัยจำผิดมั้ง) ได้รับความดั่งนั้นก็รวบรวมข้อมูล และเอกสารที่จำเป็นเตรียมจะไปยื่นขอ (สามารถดาวน์โหลดแบบฟอร์มได้จากเว็บไซต์ทางการของศูนย์บริการฯ เลย)

เราตัดสินใจนัดมาเจอกันเพื่อไปยื่นเอกสารขอพร้อมกัน เพราะไม่อยากให้เกิดความผิดพลาดขึ้น ขนาดจะลงงานมาเพื่อทำธุระอะไร

แบบนี้ก็ว่ายากแล้ว ถ้าเกิดอะไรผิดพลาดขึ้นมาสักอย่างคงลำบากแน่ๆ ครั้นถึงเวลานัดต่างคนต่างก็ทยอยเดินทางไปยังศูนย์บริการฯ และตกลงว่าใครมาถึงก่อนก็ให้ไปจองคิวก่อนเลย เปิดฉากภารกิจแรกของวันด้วยการขึ้นลิฟต์ติดฝั่ง...ใช่ครับ ตึกนี้แบ่งลิฟต์เป็นฝั่งเลขคู่ และเลขคี่ แต่เอาน่า ก็เราไม่รู้เนี่ยา หยวนๆ ไป ว่าแล้วก็ต้องแบกหน้าที่แตกร้างดลิตล์ลงมาที่เก่าแล้วอ้อมไปขึ้นอีกฝั่งเพื่อพบว่าวันนี้ (ณ วันนั้น) ศูนย์บริการฯ ปิด...ใช่ครับ ศูนย์บริการฯ ปิด แต่ไม่ใช่แค่พวกเราเท่านั้นที่สวรค์ล่ม คุณลุงท่านหนึ่งพร้อมภรรยา และลูกน้อยเดินสวนพวกเราเข้ามาในลิฟต์พร้อมถามด้วยน้ำเสียงเป็นเชิงเข้าใจจักรวาลโลกว่า “มาขอวีซ่าเหอ วันนี่ปิดนะ” ตั้งแต่ก้าวขาออกจากลิฟต์ได้เพียงก้าวเดียว แล้วก็ต้องก้าวกลับมาเพื่อกดลิฟต์กลับลงไปที่เก่า (อีกแล้ว) อย่างบรรยายไม่ถูก สาเหตุที่วันนั้นศูนย์บริการฯ ปิดก็เพราะว่าเป็น “วันไหว้บ๊ะจ่าง” (端午节) ใช่ครับ วันไหว้บ๊ะจ่างไม่ใช่วันไหว้พระจันทร์ตามที่เราได้ยินแบบเบลอๆ เมื่อตอนที่คุณลุงสนทนากับเราในลิฟต์ นานนั้นบอกเลยว่าอึ้งมาก คำถามเกิดขึ้นมาในหัวดังลั่นว่า “มันขนาดนั้นเลยเหอ วันไหว้บ๊ะจ่างเนี่ยนะ” ขณะที่เราลงมายืนหัวเราะแห้งๆ อย่างเสียสติให้กับชะตากรรมอยู่นั้น โทรศัพท์ในมือก็ดังขึ้นพร้อมกับสายของชาวคณะอีกคนที่ยังมาไม่ถึงโชว์หราบนหน้าจอ เรามองหน้ากันเป็นเชิงว่าควรบอกมันดีไหมว่าไม่ต้องมา

แล้ว ทันทีที่กดรับสาย ปลายสายก็รีบออกตัวแรงจนล้อฟรีเพราะกลัวเพื่อนจะด่าว่ามาช้าว่า “ตอนนี้อยู่ที่ศูนย์บริการฯ แล้ว อยู่ไหนกัน” ก็เลยบอกให้เพื่อนผู้เคราะห์ร้ายเข้ามาในตัวตึก คอยกันไปมาอยู่นานก็ไม่เจอกันสักที เลยถามกลับไปว่าอยู่ตรงไหน หาไม่เจอ คำตอบคือ “ก็เนี่ย อยู่หน้าศูนย์บริการฯ เลย ตรงสถานทูตจีนไง แต่มันไม่เปิดนะ” เหมือนสวรค์ล่มลงมาซ้ำอีกระลอก เลยจำใจต้องบอกข่าวร้ายกับเพื่อนผู้สิ้นหวังไปถึง 2 ชาวว่า ศูนย์บริการฯ (ของจริง) ปิด และมันไปผิดที่...เราละเบ็ดหัวเราะอย่างเสียสติระคนความสิ้นหวังให้การนัดเจอกันวันนี้ของเราที่พังพินาศไม่มีขึ้นดี เรียกได้ว่าละตุ้มเป๊ะถ้าจะมีอะไรละกว่าใจก็เหนื่อยละครับ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “อย่าขอวีซ่าจีนในวันไหว้บ๊ะจ่าง” ขอบคุณ และสวัสดีครับ 再见

ภาพประกอบจาก:

- http://www.woitravel.com/html/2014/southwestchina_0105/219.html
- <https://www.travel.taipei/en/event-calendar/details/13551>
- <https://www.101newsmedia.cn/news/23224>

Small Tips

เทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง หรือเทศกาลตวนอู่ (端午节) มีความสำคัญอย่างไร (นั่นสิ) เป็นวันที่ระลึกถึงกวีตงจินผู้รักชาติแห่งรัฐฉูคนหนึ่งของจีนนามว่า ชวีหยวน (屈原) ซึ่งถูกคนใส่ร้ายจนตรอมใจ และตัดสินใจกระโดดน้ำเสียชีวิตในวันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 5 ในวันนี้ของบางสถานที่จะมีการละเล่นแข่งเรือมังกรกันด้วย (龙舟赛 หลงโจวซา่ย) หลังจากชวีหยวนเสียชีวิต ชาวบ้านที่รักในตัวเขาก็พากันเอาอาหารโปรยลงในน้ำหวังเป็นอาหารให้กับเขา ต่อมาชาวบ้านคนหนึ่งฝันเห็นชวีหยวนมาบอกว่า อาหารเหล่านั้นปลาเอาไปกินหมด ถ้าอยากให้น้ำจะเอาอะไรมาห่อสักหน่อย ปลาจะได้ไม่กิน พอเปลี่ยนวิธีปลาก็กินน้อยลง แต่เขาก็ยังไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยอยู่ดี จึงแนะนำให้เอาใบไม้มาห่อและเอาอาหารไปให้ให้ตกแต่งเรือเป็นรูปมังกร ปลาจะได้เข้าใจว่าเป็นเครื่องเซ่นของพญามังกร ไม่มายุ่งวุ่นวาย เป็นที่มาของบ๊ะจ่าง และเรือมังกรนั่นเอง